

bericia. Kunde man have gjort det, var det saameget desto bedre; men Hensigten var snarere at forebygge et Udsald derfra, og saaledes sikke den i Sylland opererende Fjende. Saa meget er vist, at efter Udsaldet af 6te Juli og Seiren, der fulgte dermed, vilde den nordlig i Sylland staaende Fjende formeentlig have været meget ilde stillet, hvis ikke Vaabenstilstanden umiddelbart derefter var sluttet. Den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 1ste Valgkreds (Gad) gjorde ogsaa gjælbende, troer jeg, at det var en Beleiring, ikke en Cernerung. Det er, som anført, meest Ord, det dreier sig om. Det Historiske med Hensyn til denne Begivenhed er saa almindelig bekjendt, at jeg ikke troer, det lønner Umagen at opholde sig derved. At den danske Armee har kunnet holde Fredericia længere end noget andet Punkt, ligger jo naturligt deri, at Fredericia var et fast Punkt og var det eneste faste Punkt i Sylland. Jeg har ikke troet at burde undlade at gøre disse Bemærkninger med Hensyn til de militaire Anskuelser i Henseende til Banens Retning op i Sylland, fordi de saa ofte ere komne frem, men som det forekommer mig ikke støtende paa saa solide Grunde, at man derfor skulde komme til at tage særdeles Hensyn til, at enten Banen gik fra By til By eller fulgte Østkysten istedetfor at lægges nogle Mile længere inde i Sylland.

Beck: Det er af den høitærede Minister og flere andre Medlemmer bleven berørt, at militaire Hensyn, at Hensyn til Statens Forsvar gjorde det klart, at den østlige Banelinie var den ønskeligste. Den ærede sidste Taler har ytret sig derimod; og det er det, som har foranlediget mig til at omtale denne Sag.

Jeg skal ikke dvæle ved den militaire Betydning, som det i og for sig vilde have, naar Banen gik igjennem Fredericia; men kun frembringe det Forhold, som indtræder, naar vor Armee, viggende for Overmagten, trækker sig tilbage fra det Slesvigske ad den naturlige Retraitelinie, som gaaer ad Halvøens Østside

gjennem Christiansfeldt og Kolbing Nord paa, saaledes som det var Tilfældet under den sidste Krig, og navnlig i 1849. Hvorledes gik det da, hvorledes stode Sagerne dengang? Med saa Dages Mellemrum leveredes Fægtningerne ved Kolbing-Ejstrup, Alminde og Dons og dernæst ved Veile; det var General Rye, som her med sin lille Styrke holdt Stand mod den overlegne Fjende. Grindre De denne Tid, mine Herrer? Det var Trængselens Dage for vort Fødeland; Ulykken havde ramt os i Cæternsørdefjord; Landet var oversvømmet af Fjender, og mange Hjertes forsvage, — men da Kanonerens Røst løb til Dem fra det sydlige Sylland, bragte den Dem den Fortrøstning, at lysere Dage vilde komme, og den kom, den lysere Dag, thi Herren forlod os ikke, han opgav os ikke, fordi vi ikke opgav os selv. Og hvorved vare vi istand til at yde den Modstand, som vi udfoldede? Derved, at vi bed os fast i Terrainet og benyttede de locale Forhold til haardnakket at modsætte os den fremtrængende Fjende, og derved, at vi havde vor høire Flanke sikret, derved at Fjenden kun langsomt kunde rykke frem ad Landeveien over Heden i det ham fjendtlige Land, paa Grund af at de patriotiske Byder, som den ærede Rigsdagsmand for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (Schøler) nævnede, bragte os Underretning om hans Fremtrængen, saa at vi kunde holde enhver Stilling, indtil Fjenden var i Høide med os. Derved gjordes det os muligt at udfolde den Modstandskraft, som var nødvendig for at bække Landet og forsvare vor Jordbænd mod den indtrængende Fjende. Saaledes, mine Herrer, var det dengang. Lad os nu tænke os, at vi bygge en Jernbane, der gaaer fra Vandrup over Horskjær og Randsbøl Hede ad Aarhus til; vi ville da ikke være istand til at indtage de sydligere Positioner, der ere givne ved Terrainet og de locale Forhold, og Fjenden kan da med Lynets Fart ved Hjælp af denne Jernbane komme os i Ryggen og nødsage os til Retraite.